UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

16 päivänä toukokuuta 2011 *

Asiassa T-145/08,

Atlas Transport GmbH, kotipaikka Düsseldorf (Saksa), edustajinaan asianajajat U. Hildebrandt, K. Schmidt-Hern ja B. Weichhaus,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehenään G. Schneider,

vastaajana,

jossa toisena asianosaisena SMHV:n valituslautakunnassa oli ja väliintulijana unionin yleisessä tuomioistuimessa on

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

Atlas Air Inc., kotipaikka Wilmington, Delaware (Yhdysvallat), edustajinaan aluksi asianajaja R. Dissmann, sittemmin asianajajat Dissmann ja J. Guhn,

ja jossa vaaditaan kumottavaksi SMHV:n ensimmäisen valituslautakunnan 24.1.2008 tekemä päätös (asia R 1023/2007-1), joka koskee Atlas Air Inc:n ja Atlas Transport GmbH:n välistä mitättömyysmenettelyä,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. Azizi (esittelevä tuomari) sekä tuomarit E. Cremona ja S. Frimodt Nielsen,

kirjaaja: hallintovirkamies C. Heeren,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 17.4.2008 jätetyn kannekirjelmän,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 29.8.2008 jätetyn vastineen,

ottaen huomioon 19.10.2010 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Yhteisön tavaramerkistä 20.12.1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1) 59 artiklassa (josta on tullut yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 60 artikla) säädetään seuraavaa:

”Valitus on tehtävä virastolle kirjallisena kahden kuukauden kuluessa päätöksen tiedoksiantamisesta. Valitus katsotaan tehdyksi vasta, kun valitusmaksu on suoritettu. Valituksen perusteet sisältävä kirjelmä on jätettävä neljän kuukauden kuluessa päätöksen tiedoksiantamisesta.”

2 Asetuksen N:o 40/94 61 artiklassa (josta on tullut asetuksen (EY) N:o 207/2009 63 artikla) säädetään seuraavaa:

”1. Jos valitus [voidaan ottaa tutkittavaksi], valituslautakunta tutkii, voidaanko se hyväksyä.

2. Tutkiessaan valitusta valituslautakunta kehottaa, niin usein kun on tarpeen, osapuolia esittämään asettamassaan määräajassa sen itsensä niille osoittamia ilmoituksia tai muiden osapuolien tiedonantoja koskevia huomautuksia.”

3 Asetuksen N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1) 20 säännön 7 kohdan c alakohdassa säädetään seuraavaa:

”Virasto voi lykätä väitemenettelyä, – – c) jos lykkäys on olosuhteiden vuoksi tarkoituksenmukainen.”

4 Asetuksen N:o 2868/95 48 säännön, jonka otsikkona on ”Valituskirjoituksen sisältö”, 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Valituskirjoituksessa on oltava – –

c) päätös, johon muutosta haetaan, ja vaaditun muutoksen tai kumoamisen laajuus.”

5 Asetuksen N:o 2868/95 49 säännön 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jos valitus ei ole asetuksen (EY) N:o 40/94 57, 58 ja 59 artiklan ja 48 säännön 1 kohdan c alakohdan ja 2 kohdan mukainen, valituslautakunta [jättää sen tutkimatta] – –”

Asian tausta

6 Atlas Transport GmbH, joka on asiassa kantajana, sai 5.1.2006 rekisteröityä sanamerkin ATLAS yhteisön tavaramerkiksi muun muassa tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan, 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkaan 39 kuuluvia kuljetuspalveluja varten.

7 Atlas Air Inc., joka on asiassa väliintulijana, esitti 21.7.2006 kantajan tavaramerkin mitättömäksi julistamista koskevan vaatimuksen (jäljempänä 21.7.2006 esitetty mitättömäksi julistamista koskeva vaatimus). Vaatimus perustui yhtäältä asetuksen N:o 40/94 52 artiklan 1 kohdan c alakohdan ja 8 artiklan 4 kohdan (joista on tullut asetuksen N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan c alakohta ja 8 artiklan 4 kohta) – kun niitä luetaan yhdessä tiettyjen kansallisten säännösten kanssa – mukaiseen kantajan tavaramerkin ja Benelux-maissa, Saksassa, Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja tietyissä muissa Euroopan maissa lentorahtipalveluja varten käytettävien kaupallisten nimitysten ATLAS AIR ja ATLAS AIR Inc. väliseen ristiriitaan sekä toisaalta asetuksen N:o 40/94 52 artiklan 1 kohdan a alakohdassa ja 8 artiklan 1 kohdan b alakohdassa (joista on tullut asetuksen N:o 207/2009 53 artiklan 1 kohdan a alakohta ja 8 artiklan 1 kohdan b alakohta) tarkoitettuun sekaannusvaaraan väliintulijan sellaisen aikaisemman, 19.4.1994 Benelux-tavaramerkiksi nro 555184 Nizzan sopimukseen perustuvan luokittelun mukaiseen luokkaan 39 kuuluvia ”lentokuljetuspalveluja ja lentorahtia” varten rekisteröidyn kuviomerkin kanssa, joka vastaa seuraavaa kuvausta:

8 Väliintulija esitti jo 13.12.2005 yhteisön tavaramerkin ATLAS TRANSPORT (rekisteröintinumero 545 681) mitättömäksi julistamista koskevan vaatimuksen (jäljempänä 13.12.2005 esitetty mitättömäksi julistamista koskeva vaatimus).

9 Mitättömyysosasto hylkäsi 28.8.2006 hakemuksen, joka koski 13.12.2005 ja 21.7.2006 esitettyihin mitättömäksi julistamista koskeviin vaatimuksiin liittyvien menettelyjen yhdistämistä.

10 Mitättömyysosasto hyväksyi 26.6.2007 mitättömäksi julistamista koskevan vaatimuksen, joka oli esitetty 21.7.2006, sillä perusteella, että olemassa oli asetuksen N:o 40/94 52 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukainen – kun sitä luetaan yhdessä asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan kanssa – sekaannusvaara aikaisemman Benelux-tavaramerkin kanssa (jäljempänä riidanalainen päätös). Mitättömyysosasto katsoi, ettei näin ollen ollut tarpeen tutkia asiaa aikaisempia kaupallisia nimityksiä koskevilta osin.

11 Kantaja valitti riidanalaisesta päätöksestä valituslautakuntaan 29.6.2007 ja varasi tässä yhteydessä itselleen oikeuden esittää myöhemmin valituksen perusteet sisältävän kirjelmän.

12 Kantaja lähetti 15.10.2007 valituslautakunnalle ensimmäisen kirjeen, jonka liitteenä oli päiväämätön jäljennös sellaisesta kannekirjelmän luonnoksesta käännöksineen, jossa Benelux-tavaramerkkejä koskevissa asioissa toimivaltaista tuomioistuinta

vaaditaan poistamaan rekisteristä väliintulijan aikaisempi Benelux-tavaramerkki. Kantaja esitti kirjeessään seuraavaa:

”Valittaja toimittaa valituslautakunnalle täten kannekirjelmän ja sen käännöksen; valittaja vaatii kannekirjelmässään Benelux-maiden toimivaltaista tuomioistuinta määräämään vastaajan Benelux-rekisteröinnin poistettavaksi rekisteristä. Tämä Benelux-rekisteröinti on ainoa peruste käsiteltävässä asiassa riitautetulle mitättömyysosaston päätökselle.”

13 Kantaja lähetti 29.10.2007 valituslautakunnalle toisen kirjeen, jossa se esitti seuraavaa:

”Valittaja viittaa 15.10.2007 päivättyyn kirjeeseensä ja esittää nyt valituksen perusteet.

1. Riidanalainen päätös perustuu 4.5.1994 tehtyyn Benelux-rekisteröintiin nro 555.184. Mikäli tämä rekisteröinti julistetaan mitättömäksi, vastaajan väitteet jäävät vaille perustetta. Valituslautakunta on nyt tietoinen siitä, että kyseinen peruste riitautetaan Benelux-maiden toimivaltaisessa tuomioistuimessa eli rechtbank van ’s Gravenhagessa.

2. Tämän lisäksi nousee esille myös kysymys siitä, onko Benelux-rekisteröintiä nro 555.184 käytetty Benelux-maissa siten, että oikeus tavaramerkkiin on säilynyt. Mainittu käyttö on riitautettu SMHV:ssa käytävässä [13.12.2005 esitettyyn mitättömäksi julistamista koskevaan vaatimukseen liittyvässä] mitättömyysmenettelyssä. Tämä käyttö riitautetaan myös nyt käsiteltävässä asiassa. Valittaja haluaa riitauttaa mainitun käytön, mutta samalla se ei halua kuormittaa virastoa laajalla asiakirja-aineistolla. Valittaja ei vastusta sitä, että vastaaja ainoastaan viittaa [13.12.2005 esitettyyn mitättömäksi julistamista koskevaan vaatimukseen liittyvässä] menettelyssä esitettyihin todisteisiin ja että SMHV toteaa, että kyseiset todisteet katsotaan esitetyiksi nyt käsiteltävässä asiassa. On kuitenkin SMHV:n asiana päättää tästä kysymyksestä.

3. Koska menettelyä lykätään nyt siihen saakka, kunnes kansallisessa menettelyssä on annettu ratkaisu, valittaja pidättäytyy ottamasta kantaa oheiseen päätökseen. Valittaja esittää huomautuksena ainoastaan, että aikaisempien oikeuksien haltija on kärsinyt epäoikeudenmukaisuutta, mikä on vastoin luonnonoikeutta."

14 Kantaja toimitti 13.12.2005 esitettyyn mitättömäksi julistamista koskevaan vaatimukseen liittyvässä menettelyssä SMHV:lle 20.11.2007 jäljennöksen rechtbank van 's Gravenhageen (Haagin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin) jätetystä kannekirjelmästä. Kannekirjelmä vastaa 21.7.2006 esitettyyn mitättömäksi julistamista koskevaan vaatimukseen liittyvään 15.10.2007 päivättyyn kirjeeseen liitettyä kannekirjelmän luonnosta.

15 SMHV:n ensimmäinen valituslautakunta jätti 24.1.2008 tekemällään päätöksellä tutkimatta valituksen, jonka kantaja oli tehnyt 29.6.2007 21.7.2006 esitetyn mitättömäksi julistamista koskevan vaatimuksen yhteydessä (jäljempänä riidanalainen päätös). Valituslautakunta totesi päätöksensä perusteluissa, että asetuksen N:o 40/94 59 artiklan (josta on tullut asetuksen N:o 207/2009 60 artikla) mukaan valituksen perusteet sisältävä kirjelmä on jätettävä neljän kuukauden kuluessa. Tämän kirjelmän on sisällettävä ainakin suppea kuvaus tosiseikoista ja merkityksellisistä oikeudellisista kysymyksistä, ja siinä on selitettävä, miltä osin riidanalainen päätös on virheellinen. Sen paremmin kantajan 15.10.2007 lähettämä kirje kuin sen 29.10.2007 lähettämäkään kirje ei kuitenkaan valituslautakunnan mukaan täytä näitä vaatimuksia. Valituslautakunnan mukaan kantaja päinvastoin 29.10.2007 lähettämässään kirjeessä nimenomaisesti luopui oikeudestaan vastustaa riidanalaista päätöstä. Valituslautakunta katsoi, ettei lykkäämistä koskevaa vaatimusta voitu hyväksyä, koska se perustui ainoastaan Benelux-maiden tavaramerkkiasioissa toimivaltaiselle tuomioistuimelle osoitettavaa kannekirjelmää koskevaan luonnokseen ja koska mitään todisteita menettelyn tosiasiallisesta aloittamisesta kyseisessä tuomioistuimessa ei ollut esitetty. Valituslautakunta huomautti lisäksi, ettei 21.7.2006 esitetty mitättömäksi julistamista koskeva vaatimus perustunut ainoastaan aikaisempaan Benelux-tavaramerkkiin vaan myös muihin asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuihin aikaisempiin oikeuksiin.

Asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset

16 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

17 Vastaaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

18 Väliintulija vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Johdanto

19 Kantaja vetoaa nyt käsiteltävässä kanteessa kahteen kanneperusteeseen, joista ensimmäinen koskee asetuksen N:o 40/94 59 artiklan ja toinen kyseisen asetuksen 61 artiklan, kun sitä luetaan yhdessä asetuksen N:o 2868/95 20 säännön 7 kohdan kanssa, rikkomista.

Asetuksen N:o 40/94 59 artiklan rikkominen

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

20 Kantaja katsoo, että valituslautakunta rikkoi asetuksen N:o 40/94 59 artiklaa kahdella tavoin. Se katsoo valituslautakunnan yhtäältä virheellisesti asettaneen valituksen perusteet sisältävälle kirjelmälle hyvin täsmällisiä vaatimuksia. Toisaalta valituslautakunta teki kantajan mukaan virheen, kun se edellytti nimenomaisia perusteluja. Kantaja katsoo implisiittisten perustelujen riittävän.

21 Kantaja väittää siten ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin on asettanut asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa tarkoitetulle velvollisuudelle esittää valituksen perusteet ”väljimmät kuviteltavissa olevat edellytykset”.

22 Kantaja toteaa erityisesti, että asiassa T-308/01, Henkel vastaan SMHV – LHS (UK) (KLEENCARE), 23.9.2003 annetussa tuomiossa (Kok., s. II-3253) todettiin, että asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa säädetyn perusteiden esittämisvelvollisuuden tarkoituksena on ainoastaan helpottaa valitusmenettelyn sujuvuutta ilman, että olisi välttämätöntä katsoa, että valituksen tehneen osapuolen esittämillä perusteilla määritettäisiin valituslautakunnan velvollisuuksiin kuuluvan tutkinnan laajuus tai rajattaisiin sitä. Kantajan mukaan samassa tuomiossa todettiin myös, että valituslautakunnalla on velvollisuus tutkia valituksen kohteena oleva päätös silloinkin, kun valittaja ei ole esittänyt erityistä perustetta (em. asia KLEENCARE, tuomion 31 ja 32 kohta).

23 Kantaja päättelee edellä mainitussa asiassa annetun tuomion perusteella, että asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa tarkoitettu velvollisuus esittää valituksen perusteet täyttyy, koska se esittää ”riidan osalta jotakin, joka ei rajoittunut pelkkään vaatimukseen”.

24 Kantaja katsoo, että se täytti nyt käsiteltävässä asiassa kyseisen ”perusteluvelvollisuuden”. Kantaja vetoaa 15.10.2007 lähettämäänsä kirjeeseen, jolla se toimitti SMHV:lle luonnoksen kannekirjelmästä, jossa vaaditaan väliintulijan tavaramerkin mitättömäksi julistamista, ja 29.10.2007 päivättyyn kirjeeseen, jossa se esitti tavaramerkin käytön puuttumista koskevan väitteen ja viittasi rechtbank van ’s Gravenhagessa vireillä olevaan oikeudenkäyntiin. Kantaja vetoaa argumenttinsa tueksi yhtäältä 31.1.2006 tehtyyn SMHV:n neljännen valituslautakunnan päätökseen (asia R 440/2004-4) ja toisaalta valituslautakunnan esittelijän – joka laati riidanalaisen päätöksen ja on kirjoittanut tieteellisen teoksen – lausuntoon.

25 Kantaja väittää, että menettelyn yksinkertaistamista valituksen perusteet sisältävällä kirjelmällä ei voida käyttää argumenttina sitä kantajan esittämää tulkintaa vastaan, jonka mukaan asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa säädetty ”perusteluvelvollisuus” on laajuudeltaan rajoitettu. Valituksen perusteiden esittämisestä johtuvalla menettelyn

yksinkertaistuksella voi olla olennainen merkitys valituslautakunnalle, ja jo pelkkä menettelyn yksinkertaistuminen voi oikeuttaa sen, että valitus jätetään tutkimatta perusteiden täydellisen puuttumisen vuoksi.

26 Kantajan mukaan asetuksen N:o 40/94 59 artiklaa tulkittaessa on otettava huomioon se seikka, ettei asianajajan käyttäminen edustajana ole SMHV:n valituslautakunnassa pakollista. Näin ollen kyseistä säännöstä tulkittaessa on otettava huomioon se, ettei se koske ainoastaan asiantuntijoita vaan kaikkia Euroopan unionin kansalaisia, jotka usein saattavat voida ainoastaan esittää yleisiä kommentteja asiastaan.

27 Toiseksi kantaja väittää, että valituslautakunta rikkoi asetuksen N:o 40/94 59 artiklaa, kun se vaati valituksen perusteiden muodollista ja nimenomaista esittämistä.

28 Kantaja kiistää, että sen olisi pitänyt esittää nimenomaisesti, ettei riidanalaista päätöstä voida pysyttää. Kantajan mukaan ei ole epäilystä siitä, ettei valituslautakunta voisi halutessaan ymmärtää kantajan 29.10.2007 päivätyssä, nimenomaisesti ”valituksen perusteiksi” otsikoidussa kirjeessään esittämää argumentaatiota, jossa kantaja vetosi siihen seikkaan, että väliintulijan tavaramerkin pätevyys oli riitautettu ja että kyseinen tavaramerkki oli mahdollisesti mitätön, sekä esitti nimenomaisesti tavaramerkin käytön puuttumista koskevan väitteen. Kantaja ei kieltämättä näin toimiessaan tarkastellut nimenomaisesti riidanalaista päätöstä, mutta se tarkasteli sitä implisiittisesti ja esitti implisiittisesti, ettei sitä voida pysyttää.

29 Kantaja katsoo erityisesti ensiksikin, ettei valistunut lukija voi ymmärtää rechtbank van ’s Gravenhagelle esitetyn kannekirjelmän toimittamista muutoin kuin niin, että tällä tarkoitettiin viitata siihen, että riidanalaisen päätöksen ainoana perustana oleva väliintulijan tavaramerkki todennäköisesti julistettaisiin mitättömäksi. Tavaramerkin mitättömäksi julistaminen johtaisi siihen, ettei riidanalaista päätöstä olisi enää voitu

tehdä. Kantaja katsoo siten esittäneensä implisiittisesti, ettei mitättömyysosaston tekemää riidanalaista päätöstä voida pysyttää.

30 Kantaja esittää toiseksi, että se seikka, että se esitti tavaramerkin käytön puuttumista koskevan väitteen, on ymmärrettävä niin, että se oli jo esittänyt tämän väitteen mitättömyysosastossa. Kantaja katsoo, että koska asetuksen N:o 2868/95 22 säännön 1 kohdan mukaan tavaramerkin käytön puuttumista koskevaa väitettä ei voida esittää ensimmäistä kertaa valituslautakunnassa, valituslautakunta voi tulkita sitä seikkaa, että kantaja esitti tavaramerkin käytön puuttumista koskevan väitteen valituslautakunnassa, vain niin, että tämä olisi esittänyt tavaramerkin käytön puuttumista koskevan väitteen jo mitättömyysosastossa.

31 Kantaja väittää myös, että kun otetaan huomioon seuraavassa esitetyt seikat, valituksen perusteiden esittäminen tällä tavoin implisiittisesti täyttää asetuksen N:o 40/94 59 artiklan vaatimukset.

32 Kantaja toteaa ensinnäkin, että SMHV on monikansallinen hallintoelin, minkä vuoksi unionin lainsäätäjä on aina pyrkinyt niin pitkälti kuin mahdollista välttämään muodollisuuksia ja järjestämään menettelyt ”yksinkertaisella ja asiakasystävällisellä tavalla”. Tässä asiayhteydessä henkilöltä, joka esittää asiansa muulla kuin äidinkielellään, ei voida odottaa näin täsmällisiä ja suoria perusteluja (asia C-361/01 P, Kik v. SMHV, tuomio 9.9.2003, Kok., s. I-8283, 93 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

33 Toiseksi SMHV:ssa asioivat henkilöt ovat lähtöisin erilaisista oikeudellisista toimintaympäristöistä ja siten erilaisista kulttuuriympäristöistä ja heillä on erilaisia kielenkäyttötapoja, joissa suoran kritiikin esittäminen ei ole samalla tavalla tavanomaista eikä kohteliaana pidettävää. Kantajan mukaan monissa tapauksissa suositaan

kohteliaisuussyistä epäsuoraa tai implisiittistä muotoilua. Nyt käsiteltävässä asiassa on ilmeistä, että kantajan aikaisemman edustajan esittämät valituksen perusteet noudattavat näitä kohteliaisuusvaatimuksia. Kantaja katsoo lisäksi, että vaikka unohdettaisiin tämä oikeuskulttuuriin liittyvä ongelma, pitänee aina paikkansa, että ”ihmisten välisessä kommunikaatiossa” (ja siis kirjelmässä, jossa esitetään valituksen perusteet) vastaanottaja ”ymmärtää ainoastaan sen, minkä se haluaa ymmärtää”. Kantajan mukaan kieli ei vastaa tarkasti todellisuutta vaan riippuu aina ”viestin lähettäjän ja vastaanottajan välisestä vuorovaikutuksesta”. Tässä suhteessa perustavanlaatuista implisiittisten ja nimenomaisten perustelujen välistä eroa ei ole olemassa. Kantaja arvioi, ettei pelkkien implisiittisten perustelujen hylkääminen siten ole missään tapauksessa pakollista.

34 Kantaja väittää kolmanneksi, että unionin tuomioistuin ja unionin yleinen tuomioistuin ovat tulkinneet velvollisuutta esittää perustelut SMHV:ssa tai tuomioistuimessa siltä pohjalta, onko sen, jolle päätös on osoitettu, mahdollista ymmärtää perustelut. Kantaja korostaa, että unionin tuomioistuimet ”tulkitsevat hyväntahtoisesti” osapuolten vaatimuksia ja väitteitä niin, että ne ottavat huomioon implisiittiset vaatimukset ja käyttävät tuomioidensa perustana ”sitä, mikä on osapuolten tosiasiallinen tahto”. Kantaja huomauttaa, että unionin tuomioistuin ja unionin yleinen tuomioistuin ovat useaan otteeseen hyväksyneet sen, että SMHV perustelee päätöksensä implisiittisesti. Kantaja katsoo, että ellei SMHV:n ja unionin yleisen tuomioistuimen perusteluille aseteta tämän tiukempia vaatimuksia, saman pitäisi päteä myös oikeusalan ammattilaisten perusteluihin.

35 Neljänneksi kantaja väittää, että jos valituksen perusteet sisältävälle kirjelmälle asetettaisiin liian tiukkoja vaatimuksia, tällä loukattaisiin välillisesti Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetun, ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen (Euroopan ihmisoikeussopimus) 6 artiklaa ja sen lisäpöytäkirjan 1 artiklaa. Mikäli asian osapuolet voivat ymmärtää argumentaation, muita rajoituksia ei kantajan mukaan voida perustella menettelyyn liittyvillä tavoitteilla. Perusteluja koskevien lisävaatimusten asettaminen SMHV:oon tehtävälle valitukselle rajoittaisi Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklan vastaisesti pääsyä muihin oikeusasteisiin ja siten unionin tuomioistuimiin. Nyt käsiteltävässä asiassa tällaisilla lisävaatimuksilla sitä paitsi loukattaisiin kantajan omistusoikeutta.

36 Vastaaja ja väliintulija kiistävät kantajan esittämät väitteet.

Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta

– Valituksen perusteiden esittämistä valituslautakuntaan toimitettavassa kirjelmässä koskevan velvollisuuden laajuus

37 Asetuksen N:o 40/94 59 artiklan mukaan valitus päätöksestä on tehtävä SMHV:lle kirjallisena kahden kuukauden kuluessa päätöksen tiedoksiantamisesta. Valituksen perusteet sisältävä kirjelmä on jätettävä neljän kuukauden kuluessa päätöksen tiedoksiantamisesta.

38 Asetuksen N:o 2868/95 48 säännön 1 kohdan c alakohdassa säädetään, että valituskirjelmässä on mainittava päätös, johon muutosta haetaan, ja vaaditun muutoksen tai kumoamisen laajuus.

39 Lisäksi asetuksen N:o 2868/95 49 säännössä täsmennetään, että jos valitus ei ole asetuksen N:o 40/94 59 artiklan ja asetuksen N:o 2868/95 48 säännön 1 kohdan c alakohdan ja 2 kohdan mukainen, valituslautakunta jättää sen tutkimatta, jollei kaikkia puutteita poisteta asetuksen (EY) N:o 40/94 59 artiklassa vahvistetun määräajan kuluessa.

40 Näiden säännösten rakenteellisesta tarkastelusta ilmenee, että valittajalla, joka haluaa tehdä valituksen valituslautakuntaan, on sillä uhalla, että sen valitus jätetään tutkimatta, velvollisuus toimittaa SMHV:oon valituksen perusteet sisältävä kirjelmä säädetyssä määräajassa, ja että nämä perusteet menevät pidemmälle kuin valituksen kohteena olevan päätöksen mainitseminen ja sen toteaminen, että valittaja haluaa, että valituslautakunta muuttaa päätöstä tai kumoaa sen.

41 Asetuksen N:o 40/94 59 artiklan viimeisessä virkkeessä käytetyn sanan ”perusteet” sanamuodonmukaisesta tulkinnasta ilmenee, että valituslautakunnassa käytävän menettelyn valittajan on esitettävä kirjelmässä valituksensa määrittävät syyt. Valituslautakunnan asiana ei ole päättelemällä määrittää, mitkä ovat sen käsiteltäväksi saatetun valituksen pohjana olevat perusteet. Valittajan kirjelmästä on siis voitava ymmärtää, miksi se vaatii valituslautakuntaa kumoamaan päätöksen tai muuttamaan sitä.

42 Kantaja arvioi kuitenkin, että edellä 22 kohdassa mainitussa asiassa KLEENCARE annetussa tuomiossa vahvistettiin valituksen perusteiden esittämiselle ”väljimmät kuviteltavissa olevat edellytykset” niin, että asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa tarkoitetun ”perusteluvelvollisuuden” täyttymiseksi ”on riittävää, että valittaja esittää kirjelmässään riidan osalta jotakin”, joka menee pidemmälle kuin pelkkä vaatimus.

43 Tällaista tulkintaa edellä 22 kohdassa mainitussa asiassa KLEENCARE annetun tuomion merkityksestä ei voida hyväksyä. Kyseisessä asiassa annettu tuomio ei näet koske suoraan asetuksen N:o 40/94 59 artiklaan sisältyvää velvollisuutta esittää valituksen perusteet vaan valituslautakunnan tutkinnan laajuutta silloin, kun valitus on saatettu asianmukaisesti sen käsiteltäväksi. Kyseisessä tuomiossa todetaan, että tämän tutkinnan laajuus valituksen kohteena olevan päätöksen osalta ei lähtökohtaisesti määräydy valituksen tehneen osapuolen esittämien perusteiden nojalla (tuomion 29–32 kohta). Se, että tuomioistuin arvioi tässä asiayhteydessä, että asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa tarkoitettu kirjelmä helpottaa valitusmenettelyn sujuvuutta ja

että valituslautakunnan tutkinta ei ole rajoitettu perusteisiin, joihin tässä kirjelmässä vedotaan, ei merkitse sitä, että valittajalle kyseisen säännöksen nojalla kuuluvia perustelemisvaatimuksia olisi väljennetty. Kun tuomioistuin arvioi, että kyseisen asetuksen 59 artiklassa tarkoitettu kirjelmä ”helpottaa valitusmenettelyn sujuvuutta”, se vahvisti tämän velvollisuuden taustalla olevat syyt ja sen, että kyse on olennaisesta velvollisuudesta. Velvollisuus näet helpottaa valitusmenettelyn sujuvuutta siten, että valituslautakunta ja mahdollinen vastapuoli hallinnollisen menettelyn ensimmäisessä asteessa saavat tietoonsa syyt valittajan valitukselle. Näin ollen kantaja päätteli virheellisesti asiassa KLEENCARE annetusta tuomiosta (22 kohta edellä) ilmenevän oikeuskäytännön perusteella, että asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa tarkoitettu velvollisuus esittää valituksen perusteet täyttyy, kun valittaja ”esittää kirjelmässään riidan osalta jotakin”, mikä ei rajoitu pelkän vaatimuksen esittämiseen.

44 Lisäksi on huomattava, että ennen kuin voidaan tarkastella valituslautakunnan tutkinnan laajuutta koskevaa kysymystä, valituslautakunnan käsiteltäväksi on oltava saatettu valitus, jonka osalta tutkittavaksi ottamisen edellytykset täyttyvät, mikä merkitsee sitä, että tähän valitukseen on sisällyttävä muun muassa asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa tarkoitetut valituksen perusteet. Se, että valittaja esittää perusteet valituksen kohteena olevaa päätöstä koskevalle valitukselleen, on olennainen edellytys sille, että valituslautakunta voi harjoittaa tätä päätöstä koskevaa valvontaa. Näin ollen myös niiden edellä 22 kohdassa mainitussa asiassa KLEENCARE annetun tuomion kohtien, joihin kantaja nyt käsiteltävässä asiassa viittaa, merkityksellisyys asetetaan kyseenalaiseksi, koska niissä esitetty arviointi perustuu oletukseen siitä, että valituslautakunnan käsiteltäväksi on saatettu asianmukaisesti perusteltu valitus.

45 Lopuksi kantajan väitteestä, joka perustuu siihen, ettei valituslautakunnassa ole velvollisuutta käyttää asianajajaa edustajana, on todettava, ettei tällaista velvollisuutta ole sen paremmin valituksen tehneellä osapuolella kuin muillakaan osapuolilla. On siis todettava, että vaikkei valittajan valituksen tarvitse sisältää perusteita, joissa mainitaan täsmällisesti kaikki sovellettavaksi tulevat oikeussäännökset, valittajan on kuitenkin mainittava ne tosiseikat ja/tai oikeudelliset seikat, joiden perusteella se pitää riitauttamansa päätöksen kumoamista tai muuttamista perusteltuna, ja valituksen perusteiden on oltava riittävän selkeitä, jotta mahdollinen menettelyn toinen osapuoli,

jolla ei ole asianajajaa edustajana, voi tarvittaessa arvioida, onko sen esitettävä huomautuksensa ja vastattava valittajan esittämiin väitteisiin.

46 Kun otetaan huomioon kaikki edellä esitetty, on näin ollen katsottava, että koska asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa asetetaan valittajalle velvollisuus esittää valituksensa perusteet sisältävä kirjelmä, sen on esitettävä kirjallisesti ja riittävän selkeästi, mitkä ovat ne tosiseikat ja/tai oikeudelliset seikat, joiden perusteella se katsoo perustelluksi valituslautakunnalle esittämänsä vaatimuksen kumota riidanalainen päätös tai muuttaa sitä.

47 Tätä tulkintaa asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa säädetystä valituksen perusteluiden esittämisvelvollisuuden laajuudesta ei voida asettaa kyseenalaiseksi valituslautakunnan muissa asioissa tai valituslautakunnan esittelijän tässä asiassa esittämillä arvioinneilla. Nämä arvioinnit eivät näet sido unionin yleistä tuomioistuinta.

48 Lisäksi SMHV:n hallinnon monikansallinen luonne ei voi oikeuttaa tulkitsemaan asetuksen N:o 40/94 59 artiklaa sen sanamuodon vastaisesti. Valituksen perusteiden esittäminen on nimittäin tutkittavaksi ottamista koskeva edellytys, josta kantaja ei voi poiketa. Kantajan esittämistä SMHV:ssa asioivien henkilöiden välisiin oikeudelliskulttuurillisiin eroihin perustuvista epätavallisista argumenteista on riittävää todeta, että nämä erot edellyttävät pikemminkin nimenomaisten perustelujen esittämistä valitukselle eikä päinvastoin.

49 Lopuksi on todettava, että valituslautakunnan perusteluvelvollisuuteen liittyvä analogia, johon kantaja vetoaa, ei ole merkityksellinen tulkittaessa valittajan velvollisuutta esittää valituksen perusteet, koska kyse on yhtäältä henkilölle ja toisaalta hallinnolle kuuluvista velvollisuuksista. Samoin sillä, miten unionin tuomioistuin ja unionin yleinen tuomioistuin tulkitsevat osapuolten argumentteja oikeudellisen menettelyn aikana, ei ole merkitystä kantajan valituksen perusteiden esittämistä koskevan velvollisuuden ymmärtämiseksi, kun otetaan huomioon se, että valituslautakunnassa ja unionin tuomioistuimissa käytävät menettelyt ovat luonteeltaan erilaisia.

– Perusteiden esittämistä koskevan velvollisuuden noudattaminen käsiteltävässä asiassa

50 Kantaja toimitti SMHV:oon kaksi kirjettä, eli ensimmäisen, 15.10.2007 päivätyn kirjeen, jonka sisältö on kuvattu edellä 12 kohdassa, ja toisen, 29.10.2007 päivätyn kirjeen, jonka sisältö on kuvattu edellä 13 kohdassa.

51 Asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa säädetään yhden kirjelmän toimittamisesta eikä kahdesta kirjelmästä, jotka nyt käsiteltävässä asiassa näytetään toimitetun.

52 Kantajan 15.10.2007 lähettämässä kirjeessä ei kuitenkaan esitetä syitä sille, minkä vuoksi kantaja vaatii riidanalaisen päätöksen kumoamista. Mainitussa kirjeessä nimittäin ainoastaan ilmoitetaan SMHV:lle siitä, että kantaja aikoo nostaa kumoamiskanteen väliintulijan Benelux-tavaramerkistä toimivaltaisessa kansallisessa tuomioistuimessa ja todetaan, että tämä Benelux-tavaramerkki on kantajan riitauttaman päätöksen ainoana perustana. Tästä seuraa, ettei kyseistä kirjettä voida pitää asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa tarkoitettuna kirjelmänä. Tämä toteamus ei kuitenkaan riitä johtamaan siihen, että kantajan valitus jätetään tutkimatta. Asetuksen N:o 2868/95 49 säännön 1 kohdan mukaan valituksen puutteet nimittäin voidaan korjata asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa säädetyn neljän kuukauden määräajan kuluessa. Asiassa ei kuitenkaan ole kiistetty sitä, että asetuksen N:o 2868/95 määräaikojen

laskemista koskevien säännösten mukaisesti 29.10.2007 päivätty kirje on toimitettu tämän määräajan kuluessa.

53 Kantajan 29.10.2007 lähettämän kirjeen sisällöstä on huomattava, että kantaja toteaa kirjeensä ensimmäisessä ja toisessa kohdassa, että riidanalainen päätös perustuu Benelux-tavaramerkkiin, joka on riitautettu, ja että sen tarkoituksena on riitauttaa valituslautakunnassa kyseisen Benelux-tavaramerkin käyttö. Kantaja toteaa kuitenkin kirjeensä kolmannessa kohdassa, ettei se riitauta riidanalaista päätöstä. Tällä virkkeellä kantaja muuttaa edellä jo esittämäänsä niin, ettei voida katsoa, että kirjeen ensimmäinen ja toinen kohta merkitsisivät valituksen perusteiden esittämistä.

54 Toteamusta, jonka mukaan 29.10.2007 päivätyssä kirjeessä ei esitetä valituksen perusteita, ei aseteta kyseenalaiseksi sillä seikalla, että todettuaan ensin, ettei se aio riitauttaa riidanlaista päätöstä, kantaja toteaa, että se ”esittää huomautuksena ainoastaan, että aikaisempien oikeuksien haltija on kärsinyt epäoikeudenmukaisuutta, mikä on vastoin luonnonoikeutta”. Tämän virkkeen perusteella ei nimittäin ole mahdollista ymmärtää syitä, jotka ovat johtaneet siihen, että kantaja valittaa riidanalaisesta päätöksestä valituslautakuntaan. Tästä ei ole mahdollista ymmärtää sitä, kuka on aikaisempien oikeuksien haltija, mistä syystä sillä on nämä oikeudet eikä sitä, mistä syystä se on kärsinyt epäoikeudenmukaisuutta. Vaikka kantajan suullisessa käsittelyssä esittämän mukaisesti todettaisiinkin, että se on aikaisempien oikeuksien haltija, kirjeestä ei käy ilmi, mistä oikeuksista on kyse. Ainoa aikaisempi oikeus, johon 29.10.2007 päivätyssä kirjeessä viitataan, on kirjeen ensimmäisessä ja toisessa kohdassa mainittu Benelux-tavaramerkki. Tämä tavaramerkki on kuitenkin kantajan tavaramerkkiin nähden joko aikaisempi tai mitätön. Aikaisempi oikeus, jonka haltija kantaja väittää olevansa, ei siis ole kantajan tavaramerkki eikä kyseinen Benelux-tavaramerkki. Näin ollen 29.10.2007 päivätyn kirjeen viimeistä virkettä ei voida katsoa riittäväksi perusteluksi kantajan valitukselle.

55 Koska 15.10.2007 ja 29.10.2007 päivätyissä kirjeissä ei ole esitetty selkeitä ja ymmärrettäviä perusteita ja koska erityisesti mahdollisen toisen asianosaisen on ilman asianajajan avustusta voitava valituslautakunnalle esitettyjen perusteiden nojalla arvioida, onko sen esitettävä huomautuksensa ja vastattava valittajan valituksessaan esittämiin väitteisiin, on katsottava, ettei kantajan valituslautakunnalle tekemä valitus täytä asetuksen N:o 40/94 59 artiklan vaatimuksia. Kantaja ei ole esittänyt valituskirjelmässään eikä missään myöhemmissä, valituksen tekemiselle asetetun määräajan kuluessa valituslautakuntaan toimittamissaan asiakirjoissa valituksen perusteita riittävän selkeästi, jotta niiden voitaisiin katsoa muodostaneen asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa tarkoitetut valituksen perusteet.

56 Tätä arviota ei aseteta kyseenalaiseksi millään niistä väitteistä, joita kantaja on mainitun perusteluvelvollisuuden osalta esittänyt. Kantaja ei nimittäin ole osoittanut, millä tavoin edellä 46 kohdassa mainittu perustelemisvaatimus ja sen soveltaminen käsiteltävään asiaan rikkovat Euroopan ihmisoikeussopimuksen 6 artiklaa. Lisäksi mainittu vaatimus on ymmärrettävä suhteessa menettelyn helpottamista koskevaan tavoitteeseen, ja kun otetaan huomioon 15.10.2007 ja 29.10.2007 päivätyt kirjeet, niiden ei voida katsoa helpottaneen menettelyä valituslautakunnassa. Osapuolten ajattelutapaan, kohteliaisuuteen ja kieliteoriaan perustuvat väitteet ovat perusteettomia, kun otetaan huomioon edellä 46 kohdassa määritelty perusteluvelvollisuuden laajuus valituslautakunnassa ja kantajan 15.10.2007 ja 29.10.2007 lähettämien kirjeiden sisältö. Tämän arvioinnin vahvistaa se seikka, että nyt käsiteltävässä asiassa kantajaa kuitenkin edusti valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä asianajaja, kuten kyseisten 15.10.2007 ja 29.10.2007 päivättyjen kirjeiden allekirjoituksesta käy ilmi. Siihen, että asianajaja edustaa päämiestään, kuuluu, että tämä kykenee esittämään selkeästi syyt, joiden vuoksi päämies vaatii riidanalaisen päätöksen kumoamista.

57 On kuitenkin vielä tutkittava, voiko kantajan lykkäyshakemukseen perustuva argumentti vaikuttaa asetuksen N:o 40/94 59 artiklan rikkomiseen käsiteltävässä asiassa.

Asetuksen N:o 40/94 61 artiklan ja asetuksen N:o 2868/95 20 säännön 7 kohdan rikkominen

Asianosaisten ja väliintulijan lausumat

58 Kantaja väittää, että valituslautakunnassa käytävää menettelyä olisi pitänyt lykätä sen 15.10.2007 lähettämän kirjeen seurauksena; kantaja ilmoitti tässä kirjeessä väliintulijan Benelux-tavaramerkkiä koskevan kanteen nostamisesta toimivaltaisessa tuomioistuimessa ja totesi, että tavaramerkki todennäköisesti julistettaisiin mitättömäksi. Kantajan mukaan tämä seikka merkitsi sitä, ettei valituslautakunta voinut pysyttää riidanalaista päätöstä. Koska lisäksi riidanalainen päätös perustui yksinomaan mainittuun Benelux-tavaramerkkiin, menettelyä olisi sen mukaan pitänyt ehdottomasti lykätä, kunnes kyseisen Benelux-tavaramerkin pätevyyttä koskeva tuomio on annettu. Kantajan mukaan se, ettei kyseistä menettelyä lykätty, merkitsi näin ollen harkintavallan väärinkäyttöä.

59 Kantaja katsoo lisäksi, että jos menettelyä olisi 15.10.2007 lykätty, tämä olisi estänyt valituksen perusteet sisältävän kirjelmän toimittamiselle säädetyn määräajan päättymisen. Kyseinen määräaika ei sen mukaan tähän päivään mennessä olisi vielä päättynyt eikä valitusta olisi näin ollen voitu jättää tutkimatta ”perusteluiden puuttumisen vuoksi”.

60 SMHV ja väliintulija kiistävät kantajan väitteet.

Unionin yleisen tuomioistuimen arviointi asiasta

61 Valituslautakunta hylkäsi kantajan tekemän lykkäyshakemuksen käsiteltävässä asiassa seuraavilla perusteilla:

”Käsittelyn lykkääminen, joka myönnetään yleensä [asetuksen N:o 2868/95] 20 säännön 7 kohdan perusteella ja jota sovelletaan analogisesti mitätöintimenettelyihin (ks. valituslautakunnan 24.1.2008 asiassa [R 285/2007-1] – Le Meridien tekemä päätös), ei ole automaattinen oikeus. Kyse on päätöksestä, joka tehdään ainoastaan silloin, kun lykkääminen katsotaan eri osapuolten intressivertailun perusteella asianmukaiseksi. Käsiteltävässä asiassa lykkäyshakemusta ei ollut perusteltu asianmukaisesti, ja se perustui yksinomaan päiväämättömään kannekirjelmän jäljennökseen. Mitään todisteita kanteen nostamisesta aikaisempaa Benelux-tavaramerkkiä vastaan toimivaltaisessa tuomioistuimessa ei ole esitetty. Vaikka otettaisiinkin huomioon rinnakkaisen mitättömyysmenettelyn yhteydessä esitetty asiakirja, valituslautakunta huomauttaa, että asiakirjan merkityksellistä osaa ei ole käännetty. Kolmanneksi mitättömäksi julistamista koskeva vaatimus ei perustunut yksinomaan mainittuun Benelux-tavaramerkkiin, vaan myös kolmeen muuhun aikaisempaan, [asetuksen N:o 40/94] 8 artiklan 4 kohdan mukaisesti myönnettyyn oikeuteen. Mainitun Benelux-tavaramerkin pätevyys olisi ollut ratkaiseva esillä olevan menettelyn ratkaisun kannalta ainoastaan siinä tapauksessa, että mitättömäksi julistamista koskeva vaatimus olisi pitänyt hylätä mainittujen [asetuksen N:o 40/94] 8 artiklan 4 kohdan mukaisesti myönnettyjen kolmen oikeuden osalta.”

62 Tästä on korostettava, ettei valituslautakunnassa käytävän menettelyn lykkääminen vaikuta asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa säädettyyn neljän kuukauden määräaikaan valituksen perusteiden esittämiselle. Tarkemmin ottaen tämä määräaika on luonteeltaan siinä mielessä samanlainen kuin valituksen tekemiselle säädetty määräaika, että sen paremmin osapuolet kuin valituslautakuntakaan eivät voi siitä määrätä. Asetuksen N:o 2868/95 49 säännön 2 kohdan ja 71 säännön 1 kohdan kaltaisista säännöksistä poiketen asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa nimittäin vahvistetaan tämä määräaika eikä valtuuteta SMHV:a sitä vahvistamaan. Lisäksi asetuksen N:o 40/94 78

a artiklan 2 kohdassa (josta on tullut asetuksen N:o 207/2009 82 artiklan 2 kohta) suljetaan pois se, että valituksen tehnyt osapuoli saisi SMHV:n jatkamaan valituksen käsittelyä silloin, kun valituksen tehnyt osapuoli ei ole noudattanut asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa säädettyjä määräaikoja. Lopuksi on todettava, että asetuksen N:o 2868/95 49 säännön 1 kohdassa säädetään, että valituslautakunta jättää tutkimatta käsiteltäväkseen saatetun valituksen, joka ei täytä asetuksen N:o 40/94 59 kohdassa säädettyjä edellytyksiä, jollei kaikkia puutteita poisteta asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa vahvistetun määräajan kuluessa.

63 Vaikka näin ollen katsottaisiinkin, että valituslautakunnan olisi nyt käsiteltävässä asiassa pitänyt lykätä valituslautakunnassa vireillä ollutta menettelyä, tämä ei olisi voinut johtaa sen neljän kuukauden pituisen määräajan jatkamiseen, jonka aikana kantajan oli esitettävä valituksen perusteet. Kantajan esittämiä perusteita koskevan analyysin perusteella on siten todettava, että kantaja ei ole perustellut asianmukaisesti valitusta asetetussa määräajassa. Tällaisesta asetuksen N:o 40/94 59 artiklassa tarkoitetun perusteiden esittämistä koskevan velvollisuuden laiminlyömisestä on oltava seuraamuksena valituksen tutkimatta jättäminen. Näin ollen valituslautakunta ei voinut tehdä muunlaista päätöstä kuin päätöksen, jolla valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytysten todetaan selvästi puuttuvan.

64 Näin ollen on hylättävä tehottomana peruste, jossa kantaja arvostelee valituslautakuntaa siitä, ettei tämä lykännyt käsiteltäväkseen saatetun valituksen käsittelyä siihen saakka, kunnes rechtbank van 's Gravenhage, jossa kantaja vaati aikaisemman Benelux-tavaramerkin mitättömäksi julistamista, on antanut asiassa tuomion.

65 Siinäkin tapauksessa, että oletettaisiin, ettei kyseinen peruste ole tehoton, on huomattava se, mitä seuraavassa todetaan kantajan kyseisen perusteen tueksi esittämän päättelyn perusteltavuudesta.

66 Aivan aluksi on todettava, ettei valituslautakunnalle ole nimenomaisesti annettu sovellettavissa säännöksissä toimivaltaa lykätä mitättömyysmenettelyä. Asetuksen N:o 40/94 79 artiklassa (josta on tullut asetuksen N:o 207/2009 83 artikla) kuitenkin säädetään, että jos tässä asetuksessa, täytäntöönpanoasetuksessa, maksuista sisämarkkinoilla toimivalle yhdenmukaistamisvirastolle 13.12.1995 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 2869/95 (EYVL L 303, s. 33) tai sisämarkkinoilla toimivan yhdenmukaistamisviraston valituslautakuntien menettelysäännöistä 5.2.1996 annetussa komission asetuksessa (EY) N:o 216/96 (EYVL L 28, s. 11) ei säädetä menettelystä, virasto ottaa huomioon jäsenvaltioissa asiassa yleisesti hyväksytyt periaatteet. Päätöksen tekevän elimen mahdollisuutta lykätä siinä käytävää menettelyä silloin, kun tämä on asian olosuhteiden vuoksi tarkoituksenmukaista, on pidettävä jäsenvaltioissa yleisesti hyväksyttävänä periaatteena. Asetuksen N:o 2868/95 20 säännön 7 kohta ja asetuksen N:o 216/96 8 artikla, joissa säädetään mahdollisuudesta lykätä valituslautakunnassa käytävää menettelyä väitemenettelyn yhteydessä ja valituslautakunnan kirjaajan antaman, kyseiseen valituslautakuntaan tehdyn valituksen tutkittavaksi ottamista koskevan lausunnon johdosta, ovat ilmaus tästä yleisestä periaatteesta.

67 Asetuksen N:o 2868/95 20 säännön 7 kohdan c alakohdan soveltaminen analogisesti mitättömyysmenettelyn yhteydessä on perusteltua, koska sekä asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohtaan perustuvassa väitemenettelyssä että asetuksen N:o 40/94 52 artiklan 1 kohdan a alakohdan mukaisessa suhteelliseen mitättömyysperusteeseen perustuvassa menettelyssä kyse on kahden tavaramerkin välisen sekaannusvaaran arvioimisesta ja koska menettelyn lykkäämismahdollisuudella edistetään näiden menettelyjen tehokkuutta.

68 Valituslautakunnalla on näin ollen oikeus lykätä mitättömyysmenettelyä silloin, kun se on olosuhteiden vuoksi tarkoituksenmukaista.

69 Seuraavaksi on todettava, että valituslautakunnalla on menettelyn lykkäämisen tai lykkäämättä jättämisen osalta laaja harkintavalta. Asetuksen N:o 2868/95 20 säännön 7 kohta ilmentää tätä laajaa harkintavaltaa, sillä siinä säädetään, että valituslautakunta

voi lykätä menettelyä, jos lykkäys on olosuhteiden vuoksi tarkoituksenmukaista. Lykkääminen on SMHV:n oikeus, johon se turvautuu vain katsoessaan sen tarkoituksenmukaiseksi (ks. vastaavasti asia T-342/02, Metro-Goldwyn-Mayer Lion v. SMHV – Moser Grupo Media (Moser Grupo Media), tuomio 16.9.2004, Kok., s. II-3191, 46 kohta). Valituslautakunnassa käytävää menettelyä ei siten lykätä automaattisesti kyseisen menettelyn osapuolen tekemän lykkäyshakemuksen seurauksena.

70 Valituslautakunnan laaja harkintavalta lykätä siinä käytävää menettelyä ei merkitse sitä, että valituslautakunnan arviointi suljettaisiin tuomioistuinten harjoittaman valvonnan ulkopuolelle. Valituslautakunnan laaja harkintavalta kuitenkin rajoittaa tuomioistuimen harjoittaman valvonnan asiakysymyksissä sen valvomiseen, ettei ilmeistä arviointivirhettä ole tapahtunut ja ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin.

71 Nyt käsiteltävässä asiassa kantaja katsoo, että valituslautakunnan päätös olla lykkäämättä käsittelyä merkitsee harkintavallan väärinkäyttöä.

72 Tästä on muistutettava, että harkintavaltaa on päätöstä tehtäessä käytetty väärin vain, jos objektiivisten, asiaankuuluvien ja yhtäpitävien seikkojen perusteella on selvää, että päätös on tehty muussa kuin esitetyssä tarkoituksessa (yhdistetyt asiat T-551/93 ja T-231/94-T-234/94, Industrias Pesqueras Campos ym. v. komissio, tuomio 24.4.1996, Kok., s. II-247, 168 kohta; asia T-30/00, Henkel v. SMHV (Pesuaineen kuva), tuomio 19.9.2001, Kok., s. II-2663, 70 kohta ja asia T-247/01, eCopy v. SMHV (ECOPY), tuomio 12.12.2002, Kok., s. II-5301, 22 kohta). Kantaja ei kuitenkaan esitä mitään seikkoja, jotka osoittaisivat, että valituslautakunta olisi käsittelyn lykkäyksen evätessään käyttänyt valtuuksiaan muussa kuin siinä tarkoituksessa, jota varten ne sille on myönnetty, tai että lykkäyksen evääminen johtuisi harkintavallan väärinkäytöstä.

73 Kantaja on näin ollen väärässä väittäessään, että riidanalaista päätöstä tehtäessä harkintavaltaa käytettiin väärin, koska kantajan hakemus, joka koski riidanalaisen päätöksen antamiseen johtaneen menettelyn lykkäämistä valituslautakunnassa, hylättiin.

74 Kantaja väittää lisäksi lähinnä, että valituslautakunnan päätöstä olla lykkäämättä nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olevaa menettelyä rasittaa ilmeinen arviointivirhe.

75 Tästä on muistutettava, että valituslautakunta perusteli riidanalaisessa päätöksessä menettelyn lykkäämättä jättämistä erityisesti sillä, ettei riittäviä todisteita aikaisemman Benelux-tavaramerkin riitauttamisesta toimivaltaisessa kansallisessa tuomioistuimessa ollut esitetty (ks. edellä 61 kohta). Pelkkää 15.10.2007 päivättyyn kirjeeseen liitettyä kannekirjelmän luonnosta, jossa riitautetaan Benelux-tavaramerkin pätevyys, ei voida katsoa todisteeksi tätä aikaisempaa Benelux-tavaramerkkiä koskevan kanteen tosiasiallisesta nostamisesta toimivaltaisessa tuomioistuimessa. Näin ollen valituslautakunta saattoi ilmeistä arviointivirhettä tekemättä perustaa päätöksensä hylätä lykkäyshakemus siihen, ettei mainittuja todisteita ollut esitetty.

76 Vaikka sitä paitsi oletettaisiinkin osoitetuksi, että kansallisessa tuomioistuimessa oli vireillä asia, jossa riitautetaan sen aikaisemman tavaramerkin pätevyys, johon riidanalainen päätös perustuu, tämän osoittaminen ei sinällään ole riittävää, jotta valituslautakunnan päätös evätä menettelyn lykkääminen olisi katsottava ilmeiseksi arviointivirheeksi. Valituslautakunnan on nimittäin menettelyn lykkäämiseen liittyvää harkintavaltaa käyttäessään noudatettava oikeudenmukaista menettelyä oikeusyhteisössä koskevia yleisiä periaatteita. Valituslautakunnan on siis tätä harkintavaltaa käyttäessään otettava huomioon paitsi sen osapuolen intressi, joka on riitautetun yhteisön tavaramerkin haltija, myös muiden osapuolten intressit. Päätöksen lykätä tai olla lykkäämättä menettelyä on perustuttava näiden intressien vertailuun. Nyt käsiteltävässä asiassa väliintulijalla oli perusteltu intressi saada viipymättä kantajan tavaramerkin väitettyä pätemättömyyttä koskeva päätös. Kantaja ei myöskään ole osoittanut, että valituslautakunta olisi lykkäämistä koskevan kysymyksen ratkaistessaan ottanut huomioon muita näkökohtia kuin kyseisten eri intressien vertailun. Kun

otetaan huomioon edellä esitetty, kantaja ei ole osoittanut, että valituslautakunta olisi tehnyt virheen evätessään menettelyn lykkäämisen.

77 Mikäli kantaja tosiasiallisesti katsoi, että mitättömyysmenettely, jossa se riitautti aikaisemman Benelux-tavaramerkin pätevyyden, välttämättä oli ennakkoedellytys asian saattamiseksi SMHV:ssa vireille, kantajan olisi pitänyt aloittaa ensiksi mainittu menettely ja odottaa sen päättymistä ennen asian saattamista SMHV:n käsiteltäväksi.

78 Kaikista edellä esitetyistä syistä kaikki kantajan perusteet on hylättävä, joten kanne on kokonaisuudessaan hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

79 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

80 Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut SMHV:n ja väliintulijan vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Atlas Transport GmbH vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) ja Atlas Air Inc:n oikeudenkäyntikulut.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä toukokuuta 2011.

Allekirjoitukset